

בְּרִיאָה יְהוָה כֹּן קָנַן לְקָנָן
מֵצָאָה פְּלָטָל סֶל מְעָדָה קִישׁוּ מִזְסָס
סְפִירָה לְטוּ כָּרִיבִי יְהוָה נְמַנֵּן
פְּלָטָל בְּמִבְּרָה קָהִיל מְפִיעָה וּרְכֻשָּׁה קוֹדָס
[הַ] נְלָלָם נְגַדָּךְ [הַ] חֲמֹר לְמַסּוֹס
[גַּמְשָׁ] גַּמְלָכָה (ה) *בְּמִעְדָּה לְחַדְרָה פְּלָגָה
[עַמְמָתָה] מִזְמָתָה כְּנָנִין תְּסִפְתָּה בְּסִים (וּיְ) [עַמְמָתָה]
[אַ] אַלְסָנוֹן גַּלְגָּלָן שִׁיטָּר גַּדְגָּלָן כְּקָ :
נוּנוֹן

א לא *דרגן ווּרְמַת הַשְׁכָנָה
או אינו אלֵא בְשִׁיעוֹת
העיר יְהוּדָה קָרְבָּן
בְּנֵי עַל הַחֲמָה
בְּרוּתָה. אֶת דָבָר
וְאֶת תְּהֻנָּה שְׁאַלְמָן
בְּיוֹחָדָה [עַל] אֶת־
בְּרוּתָה אֶת־
תְּהֻנָּה אֲזַנְתָּן בְּרוּתָה
תְּהֻנָּה אֲזַנְתָּן בְּרוּתָה
בְּרוּתָה בְּרוּתָה (לְכָל־
בְּרוּתָה) רְאָה (אֶל־
בְּרוּתָה) מִן שֶׁדָּרַק
הַרְמָה וְלֹא יָקַרְתָּן
רְאָה יְהוּדָה אֶל־
בְּרוּתָה
בְּרוּתָה גְּנוּבָה
תְּהֻנָּה גְּנוּבָה
רְאָה
רְאָה פְּנַתְּחָה הַדָּר
שְׁלֵמָה כְּבוֹד יְהוּדָה
פְּנַתְּחָה עַד עַקְצָת
לְהַלְלָה וְהַחֲרִיגָה
אֲזַנְתָּן וְהַדְּבָרִים כְּפָרָבָבָן
בְּרוּתָה תְּהֻנָּה שְׁאַלְמָן
לְהַתְּהִלָּה וְלֹא בְּרוּתָה
בְּשְׁבָתוֹת אֲלֹמָן אֲזַנְתָּן
רְאָה (אֶל־) בְּרוּתָה
וְהַאֲלִילָה (בְּרוּתָה)
בְּרוּתָה (בְּרוּתָה)
סְמָא וְהַאֲלִילָה
סְמָא שׂוֹרְטָה
שְׁבָתוֹת כְּפָרָבָבָן

לֶל אָמָן

אלא וומר והוא יוכן פהו במלוק כמושת
בשיטים: כל מה לא מקיים ו煦ם
ונען: מי. כל דוחמת דוחמת
ע"י גמ"י מטלן גל וט' מטלן
מטענת דוחמת מטלן לדוחן זון ניקוטין
בצחנוק בזקך: נקי נקי נקי
דרכ' ווועג ענטער זון ניקוטין
דרכ' אונטער זון ניקוטין.

תא קמן ומל מופכן ב-
ותמיל ידו לפניו וכו' .
במנקן מדורי רבי יהושע ט-
perfils קאניטו הומו דמקנה ומאה
כל מנה לאיזו קלה:
הולם פלמה מאופס ל-
ר' יוסה פטנמייס דלמר
מגלו טכלה ומכל מנה
או ר' ליינו רבנן אלא מאי *עד ולא עד בככל
איכא טיפא ושל מופין כל היום ר' יהודה
אומר עד שבע שענות ווניא* היה לפניו שמי
תפלות אחת של מוקף ואחת של מנחה
מוחפל של מנחה ואחד כך של מוקף שלו
ותדריה זו אנית תדריה רבי יהודה אומר
מוחפל של מוקף ואחד כך של מנחה שלו
ועוברת זו אינה עוברת אי אמרת בשלמא
עד ועד בככל הדין דמשבחת לו שמי
תפלות בהדי הרדי אלא אי אמרת עד ולא
עד בככל הדין משבחת לו שמי תפלות
בהדי כוון דתאי לה של מוקף
אלול לה של מוקף ואבא בין רבי יהודה
ולזבון כי סברת ודאי פלאן מנחה פלאן
אורונה קאמיר פלאן ראשונה קאמיר והכי
קאמיר אמרת נפיק פלאן ראשונה ועיל פלאן
אחרונה מבני נפקי יא שעוזת חסר רבי אמר
בב נהמן אף אנן גמי תניינא ר' רבי יהודה בן
ביבא העיד תמשה לרבים ישבצאנין את
התקפנה ושמשיאן אין את האשה על פי עד
וחוד ועל יזרנגול שנסקל בירושלים על
שחרור את הנפש ועל יין בן ארבעים יום
שנמנך על נבי המובח זעל ייחמד של
שדר שקבב באבע שעotta שט' עד ועד
ובכל שם אמר רב בתנא הילכה רבי
הורה הויל יונגן בעבורתא בוחותה : וועל

זה רזה בפ' הנקות מאלו עבדי כהנום

הנ'ין הילב שולגט שעד מרבנן אין ירושל' רוחנית ובהירה והאלה. וזה נ' סעיפים:

* (א) חgap (ב) שלגט (ג) עבד בלביבות (ד) און (ה) ישאל החוזר (ו) נסוד

ב' ר' זעיר כריסטוס (א) מוד מוכגא. מוד כה לא יכול לומר ש- מוד מודול (ב) כריסטוס (ג) מודול. מודול ב' מודול מודול (ד) מודול כריסטוס. מודול ב' מודול מודול (ה) מודול כריסטוס. מודול ב' מודול מודול (ו) מודול כריסטוס.

הנץ ועוזה

三

ואם אחד נהג להחמיר אם נאסר מדין מנהג
ב' פעמים תלייא אם היהת כהונתו להחמיר אף אם
דין הוא להתריר וכי"ש בידע בעצמו שיש להתריר
ומ"מ נהג אישור יש עליו אישורnder דנהג ג"פ
אבל אם החמיר משום שהיה סבור שאסור מדין
או אף רק שאסור מספק והשׁב על המקילן שאולי
טרועין בדיין או שאולי הם מזולין באיסורין אין
עלינו דיןnder מגד מנהג וא"צ היה.

והנני ידידך

משה פינשטיין

פְּנִים מִתְּחַדֵּשׁ

עוד בענין דין'

ר"ח מנ"א תש"י

להניל

ובדבר מה שכבתבי שהרוצה להקל במלח של
הкамפאנאים שהם תחת השגחת הממשלה יש
לו טעם גדול משום שידייעת נשבותה כראיה ולא היה
זה בכלל האיסור כיון שאסרו רק בגין ישראל ואותו
הוא טעם גדול, וכן שכת"ר שליח לשוכבה מפקיד
השלטן שהעונש ע"ז הוא רק מעשיים חומשה עד
מאה זלאלר וגם הם מקבליו שהרואה לא נתבטלה
בזה הידייעת משום אין להם בשביב מה לעבור
ולהענש ולהיתן שוחד אין להיות מה ריווח שימסרו
במושיעו ע"זabic דכין שאסור מדין הממשלה לערב
וזאי שבצעם הוא עכ"ס לא ראו וליכא עדין אלא
זהו רשותם ליקח פועלם להלווב טוסים וגמלים
וחוירם יצטרכו לשלם להם הון רב וגם לשחד כל
הمولדים שיש להкамפאניע שישתקנו וגם לשחרר
למשגיחי הממשלה שאף ששחד הוא דבר המצווי מ"ט
בדבר פרטום כאשר הкамפאניע שאין עושן בעצמו
אלא ע"ז פועלם הוא דבר קשה שיראו מליקת שחד
וזאי יעה בידו ליתן להם שחד צrisk להון רב
ונמצא שאין שיק שיתה לו ריווח מה ובלא ריווח
הו מפורש בגמ' שאין לחוש לערווי בע"ז ד'
ל"ד קסחה דמורדים בלומה קיסחה דחמרה כי' לומי
וכן הוא בתום' ד' ל'ב ור' שיש לחש שמא יש
לו מעת חלב טמא שא"צ לפועלם ויערב באופן
שלא יבנו העוסקים שהוא רק ריווח משחו ובפרט
לגבוי מטה של אלף שודאי בשביב מירחת מדיני
אם משלה אף בשביב עונש קטן לא יערב, ובפרט
אם יעבד איה פעמים ודאי יקחו ממנו הלאיסען
אין להחשיבו במול באיסורין.

הוא רק לרוב בני'א ומ"מ נהשבה ידיעת זו כראיה
ואף שזריכין אנו לעוד דבר דהו רק ידיעת דהו
לא ראיינו רק יתוד ולרב הוא עוד תלמא שם
רק ידיעות שאף שסובר אדם יודע שאין קידושי
קטנה כלום והוא אכן מעת שאין ודען נס לדידיה
כיוון דaic מא"ז שסובר דין אדם יודע עיל בתוס'
גיטין ד' מ"ה משום שאין לומר שתתיה פלוגתיהם
רחוקה אך מ"מ מגד הרוב הייעודן שאין קידושי
קטנה כלום ורבים שאין בוילין באת נזות והרוב
שביחסו יש גם ביה אף שאיכא ג' מעתים בוגדים
שאף אם נימא ממעוט אחד לא היו קידושים מ"ט
נחשב לרוב בעדים לקומה ממש שביעיל לשם קידושין
אף לקולא שלא יתפסו קידושי השני ונום שמואל
מהה בעצם הדין כدلעיל אלמא דיש לדידעה דין
ראיה ממש.

וש' דידעה שאף בנפשות נחשב ראי' דבמנאים
עד שיראו כדרכם המנאים אף שהחובות הוא רק אם
הכניס ניכח בשפטורת שלא ראו זה, ומטעו מרשי'
ב' מ' ד' צ'א שכטב דלא חוקיתן תורה להסתכל
ב' מ' ד' בדב' ברוזת ושאר מיתות לא היו מתייבין
מיתה ורק במנאים לא חוקיתן תורה להסתכל
ומתייבין אותו מיתה אף שאינה ראית, וא"כ צרך
לומר שבצעם ידיעת היא כראיה גם לגבי נשות
ולבן נהרגין במנאיין ורק בשאר מיתות היא מה"כ
שלא יוננו ע"ט ידיעת ולכן במנאיין שליה נמצא
שלא יהרגו לטולם לדאיאת בספ"ק דמכות סbor
שמואל דומכריין לומר דבמנאיין נהרגין ע"פ ידיעת
זו ולית בה גוח"כ זה לענין ידיעת זו אבל אם
ידיעת לא היה בעצם כראיה איז שיך לומר שירגן
בדרכם המנאים דלא עכ"ס לא ראו וליכא עדין אלא
וזאי שבצעם הוא כראיה לכל דבר רק שבתודה
דבגנות לא יוננו ע"פ עדות דידעה ובמנאיין
לא נתחדש לענין ידיעת זו.

ולכן במלח שאסרו רק במלחו עכ"ס ואין
ישראל רואו יש להתריר גם בישראל יודען ידיעת
ברורה דהוי כראיה וזה שם יערבו יונשו ויצטרטו
לטגרו העתק שהם שווא הרוחה של כמה אלף
והמשמלת משגחת אליהם הוא זראי ידיעת ברורה
שהיא כראיה שלא היה בכלל איסורם. וזה הוא
בם לפי' דאין מטעם להלук בה ולבן הורזה לסמן
ולהקל יש לו טעם גדול ורישאי וכמו שמקlein בזה
ההיב בני'א שומרי תורה וגמ' הרבה רבבם וחזי' לומר
שעושן שלא בדיין אבל מ"מ לבעל נפש מן הרואי
להחמיר ואין בה משום יהוא וכך אני נהג להחמיר
לעגמי אבל מי שרותת להקל הוא עושה כדי' נ
ב' בית נזות

ים מסתמ
גרין מת'א
אטפטם נדול

בני' המדרינה
א דישראל
דלא הווי

ב' בע"ז ד'
סבורי דגט

ה' בבל
אבל ליקח
בני' אשכנו

ק' ז' ועובדא

פִּינְשְׂטִיין

מדינונן

יק' שליט'א
יגנונו אשר
חלב בהמה
שלחים שלבן

גיר אוף בל'א
ברורה הוא
עדות דמן
יה שם יש

גר עי'יש
אקוומות ואפ' אלא היחוד

גמרה אף
תופס ושללא לתופס
ונישת בעילו

כהו עדים
ג' גט מהשנ'י
ונ' בכתובות

שאי' אדם
קדושן

הוא וק'
ואף שאר
לא ראיין
רק ידיעו
קסינה כליה
כיוון דאי'
גיטין דע'
רוחקה אן
קסינה כליה
קסינה כליה
שביחוד י'
שאף אם
בחשוף לו
אות קול
מודה בז'
ראיה ממ'

ויש
עד שירא
במ' הבנין
ב'ם דע'
כ'ם דבר
מייתה ור'
ומתייבין
לומדר שב'
ולבן גדר
שלא ידו
שלא יהו
שמואל ד
וז' ולית
ידייעה ול'
בדרכ' ה'ם
ודאי שנ'
דבגשנות
לא נחשה
ולו

ישראל ז'
ברורה ז'
לטגר ז'
והמשל ז'
שחיה ז'
גם לבו'
ולתקל ז'
הרוב בג'
שועשיין
להתמיין
לפצעי
ואין לה'

ומשיכ' מתראה לשון לאלה המודחרים מסתם חלב הבא מנכרים תמה הדalgo אין גזהrin מתי' ויר'ש הוא רק מחלב של הקאמפאניעס מטעם גדול שמייחדי לערב אף משחו מצד השגחת דני המדינה שעונשין עז' ובמירחת לא גורו כי הא דישראל יושב בצד עדרו של עכום שמוטר אף דלא חוי ליה כיוון שיכל לראותו בשיעומו מירחת בעז' דע' ליט' ועין ברמב"ם פ"ג מ"א הי' לבן סביר דגמ' בגיןותה זה של עונש עוקי המדינה לא-ה'י' בכל הגורה ולעיז' מסתבר שהדין כמותם. אבל ליקח הלב מפארמער נגיד נהרין כל ישראל בני אשכון דלא ברדב'ז' ופר'ח ועין בחתח'ס סיינן ק"ז ועובד דכתר'ה אירוי באפארמער.

דידן מוקירה,

משה פינשטיין

טיון מו'

בעניין חלב הקאמפאניעס שבמדינתנו

טו' טין תש"ד.

מע"ב יידי הדרה"ג מהדור' יהודה דיק שליט"א
ובבדר חלב של הקאמפאניעס במדינתנו אשר יש פקו'ה הממשלת' ואם יעדבו חלב בהמה טמא יגענו' וגם יסיגרו' את העסך שלחם שלכן זדי' מירחתי מלער' יש טעם גודל להתריר אף בלא שימת הפר'ח משום דהעיקר דיזעה ברורה הו' כראיה ממש כהה דשבועות דע' לד' גם לעדות דמנן, וגדרלה מה איטה בתוס' יבמות דע' מ"ה בשם יש מפרשין גם לדין ראיין ב"ד לטבילה גרא עי'יש'. וזה גדר אן טהורי שמצינו בתורה מקומות. ואף לעדי קיומה דקידושן שאף שלא ראו אלא היתוך הוא סראו' כראיה ממש ונעשה א"א גמורה אף להיבר מהיה להבא עליה אחר אה'ב' ושלא לתפות בת קידושין אהדרים. יותר מה תווינ' דאף אנן סחדי' פטור מה כהה דחוקה אין אדים עשה בעילתו בעילת' גנות שухוא כראיה ממש ונחשב בחו' עדים לקיומה אף לקולא לענן שלא להזכיר נט מהשנין בקטנה שלא מיאנה והגדילה וניסת לשני בכתבות דע' עיג' ושמואל לא פלייג אלא משום שאין אדים יודע. שאין קידושי קסינה כלום ועיז' קידושים הרשוגנים בועל עי'יש', אף שאין בועל ביתם גנות

שבשאר איסורי מאכלין עכום והוא ספק גדול אם יש במלחיל שבת בפרהסיא שיתור היה גונה לומר דלית לייה דיבנא דעכום אף שהחומרנים החמרי בין לאסור במצו' וכון אנו נהגין להחמיר למשה ואיני רוצה לאזריך כיון שלא זה הוא הנידון. אבל בחלב שהוא משום שחששין לחלב טמא ובין קשו' החשד לכל והנורה נולת כדאיתא ביריה דעה כי' קיט' טע' ד' הוא חשד וב' על רבם קדחה דבב' עכום. וגם לשלוח עיי' חלב ישראל הוא לר'ת' בתות' עז' דע' לא גרע מעכום' ובביאו הרמ"א סי' קיט' טע' א' וא' כ' שיש שחלב שלו יש לאסור. ואם היה מחלל שבת רק בצעעה יש לעין חזש' לחמור חשוד לך. ורק הש' בס' קיט' ס' י"ב מאזור שישו' שניהם מין איסור אחד בוגן בדב' מודע עי'יש' ומפני החשד בדברים שאין דרך הרבה מאכל עי'יש' להקל שחשד גם להחליך בש' בס' קיט' טע' ד' באיסורי אכילה כדאיתא בש' בס' קיט' טע' ד' ובטיס' קיט' הלשון וחשו' לאכול ואולי הוא זוקא ועין בש' שם שהוא זוקא לאו דו' דבר אבל היבא מהב'ח' שהוא לכל המתודה ומשמע' שאמ' לאו זוקא איסורי אכילה. ולכך אמר רק בצעעה יש להקל בהש' ד' שלא חשוד להחליך אבל בפרהסיא אורי החשד גם להחליך וכ'יש' לערב. ולפ' א' אף אם נימא שהוא בקמן שנשנה בין העכום' מ' יש להוש' החשוד גם להחליך וlayer שוג' לה' הוא בנסיבות בין העכום' שרഗילין לשקר ולהחליך ולזוקא.

אבל מ' נראה שלא היה בכלל הגורה למ' דאיתא במ' פ' ג' מ"א הי' ג' בשם רmb'ז' ורש'ב'א שאין חולכי באיסורין אלו של עכום' אחר נתינה טעם' שחכמים רצו להתרחק מאכלייהם שזה לא שיק' ביישרא' מחלל שבת אף בפרהסיא ולאין לאסור אלא כשיש' וחש' ממש ועין ב'ם חמ' לעניין ישראל אינו מומחה שהוא חשור שאינו בכלל הגורה ואסור רק במקומות שיש' חssh ממש עי'יש'. ולכך אם יודעים שאין אצלו דבר טמא שהחשש הוא רק שמא היה בכלל חלב טמא שלכן שיש' שידיעו' שימושם לא חיל' דבר טמא אין לחש' לה' אם הו' ואס' טומך לעכום' אולי שאל כל' מעכום' ואס' מטעם אומדנא גודלה שלא עשה זה משום שיש' לו הרבה כלים יש להקל. ולמה דעתם מה'ם הי' שבקטומות' שידיעו' שימושים להם חלב טמא ליבא גם חמ' שיערב' אף באלו שרצו למוכר רק שם' אס' מטעם שנאסר במנין לא הותר אף שבטל הטעם א'כ' ביישרא' מחלל שבת שלא נאסר במנין והאיסור הוא רק שיש' החשש ממש אין לאסור במדינתנו שה'יא מהמקומות' שימושים להם חלב טמא שליכא החשש שיערב' להם' ובודאי ינקה הכלים' כשייאל מעכום'.